

Arrest

nr. 154 192 van 9 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. VAN AELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2012 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevr. M.M. van Kaapverdische nationaliteit.

Op 25 februari 2013 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 juni 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.03.2013 werd ingediend door:

E., P. O. (R.R.: ...) nationaliteit: Kameroen geboren te Nchang op (...)1975 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat hij een duurzame relatie zou hebben met mevrouw M. D. S. met wie hij wettelijk samenwoont. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De advocaat van betrokkene verwijst ook meermaals naar verschillende arresten van de Raad van State, omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn gevelde. Het is echter aan de verzoeker om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou betekenen en dat hij nooit in aanraking zou zijn gekomen met de Belgische ordediensten; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij zich goed zou weten te integreren, dat hij zijn uiterste best zou doen om de Nederlandse taal te beheersen, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij heel goed Engels zou spreken, dat hij gezien zijn talenkennis sterk op de arbeidsmarkt zou staan en dat hij een goed sociaal netwerk zou hebben opgebouwd- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de

integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 28 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 juni 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van BN - Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

E., P. O. geboren te Nchang op (...)1975, nationaliteit Kameroen

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. De bewering van de raadvrouw van verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de eerste bestreden beslissing omdat ze genomen zijn op dezelfde datum heeft geen feitelijke of juridische basis.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing) die *in casu* ook kan weerhouden worden als de belangrijkste en die de raadvrouw van verzoekende partij in ondergeschikte orde wenst te weerhouden, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

In overeenstemming met voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen.

De middelen die werden ontwikkeld tegen de beslissing waarbij de machtiging tot verblijf werd geweigerd, worden hieronder hernomen:

In casu werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker op grond van volgende motivering: (...)

In casu is verzoeker een Kameroense staatsburger afkomstig uit Nchang. Daar hij genoodzaakt werd zijn geboorteland te verlaten om aan vervolging te ontsnappen, is het voor hem uiteraard onmogelijk om terug te keren naar Kameroen om daar zijn regularisatieaanvraag in te dienen, zonder het risico te lopen om vervolgd te worden.

Grootschalige misbruiken, vervolgingen en mensenrechtenschendingen worden logischerwijze zelden tot nooit gedocumenteerd door de daders in kwestie. Laat staan dat eventuele documenten toegankelijk zouden zijn voor hun slachtoffers. Wanneer er kennelijk sprake is van buitensporige schendingen van de mensenrechten in een bepaalde regio, wanneer deze mensenrechtenschendingen bovendien internationaal erkend worden, en door internationale mensenrechtenorganisaties aangeklaagd worden, dan kan niet aanvaard worden dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich er eenvoudigweg vanaf maakt door te stellen dat deze slachtoffers geen begin van bewijs kunnen voorleggen. In het geval van verzoeker bestaat er immers geen twijfel over zijn Kameroens staatsburgerschap en bijgevolg over het feit dat hij een land ontvlucht is met een wijdverbreide praktijk van mensenrechtenschendingen.

Verzoeker heeft alles achtergelaten in zijn land van herkomst en een nieuw thuisland, met een onbekende taal opgezocht. Hij geeft blijk van een onomstootbare wil om zich volledig en onmiddellijk te integreren en de taal van zijn nieuwe thuisland machtig te worden. Dit alles om te ontsnappen aan de internationaal erkende misbruiken in zijn land van herkomst, wat in casu dan ook dient te volstaan als begin van bewijs.

In een recent en bijzonder omvangrijk rapport van Amnesty International, nl. 'REPUBLIC OF CAMEROON: Make human rights a reality', voor het eerst gepubliceerd door Amnesty International Publications in januari 2013, en vrij te consulteren op www.amnestv.org, worden deze misbruiken besproken in een verslag van ongeveer 80 pagina's.

Hieruit blijkt dat Kameroense Staatsburgers regelmatig onderworpen worden aan een reeks misbruiken, zoals moorden, martelingen en onrechtmatige vervolgingen, onder meer door corrupte overheden die het justitieel apparaat misbruiken.

Onderzoekers zoals Godfrey Byaruhaga, afgevaardigde van Amnesty International in Centraal Afrika, begeven zich in de gevarenzone om deze misbruiken te onderzoeken, en aan te klagen.

Ondanks de steun van internationale organisaties is het voor de overheid kennelijk bijzonder moeilijk om aan de gewapende troepen in de regio duidelijk te maken dat mensenrechtenschendingen niet getolereerd worden. Mensenrechtenverdedigers en hun gezinsleden worden belaagd en bedreigd, en de overheid slaagt er niet in hen te beschermen. Dit alles zorgt ervoor dat er te weinig daders voor de rechter gebracht worden en te weinig overlevende slachtoffers vergoed worden voor hun geleden schade.

Het hierboven vermelde rapport bespreekt onder meer tal van situaties waarin angst, intimidatie, vervolging en zelfs opsluiting gebruikt worden om de politieke, sociale, culturele en seksuele voorkeuren van burgers te beperken, uit te sluiten of af te dwingen.

Ook worden de onwettige schietpartijen en onmenselijke omstandigheden in de gevangenis besproken. Mensen die onrechtmatig opgesloten worden, worden vaak meer dan 20 maanden zonder proces

vastgehouden, geketend en bij ontsnappingspogingen verwond, neergeschoten of gedood door gevangenisbewakers.

Afgevaardigden van Amnesty International bezochten de gevangnissen van Yaounde's Kondengui en Douala's New Bell en waren verbaasd dat er gedetineerden wisten te overleven, ondanks de gevangenisomstandigheden. Op het moment van hun laatste bezoek in december 2012, bevonden er zich meer dan 7.000 gevangenen in de twee gevangnissen, die samen slechts een gedeelte capaciteit van 1500 gevangenen hebben. Bovendien krijgen de gedetineerden van de Kondengui gevangenis slechts één maaltijd per dag, en is ondervoeding de regel in de plaats van de uitzondering. Hoewel er een afzonderlijke vleugel zou zijn voor geesteszieken werden toch volledig naakte mannelijke gedetineerden aangetroffen tussen de gewone gedetineerdenpopulatie.

Het aangaan van relaties met partners van hetzelfde geslacht is een strafbaar feit in Kameroen. Sinds 2000 is er een toename van het routinematige aanhouden, vasthouden en martelen van burgers door de autoriteiten wegens hun werkelijke of vermeende seksuele geaardheid. Zo werd in december 2012 de driejaar gevangenisstraf van - de volledig ondervoede en op regelmatige basis in de gevangenis mishandelde - Jean-Claude Roger Mbedé bevestigd. Deze laatste werd gearresteerd in 2011 omdat hij per SMS had verklaard aan een andere man verliefd op hem te zijn.

Ook worden bepaalde gedetineerden op regelmatige wijze onderworpen aan anale onderzoeken, omdat deze zouden moeten uitwijzen of zij seksuele relaties zouden zijn aangegaan met partners van hetzelfde geslacht. Tot slot worden de raadsheren van burgers die verdacht worden van zulke betrekkingen, evenals hun familieleden regelmatig geconfronteerd met doodsb bedreigingen.

Amnesty International diende al in september 2012 een uitgebreid memorandum van deze mensenrechtenschendingen in bij de Kameroense overheden, samen met aanbevelingen. Toch kwamen afgevaardigden na hun bezoek in december 2012 tot de spijtige conclusie dat de misbruiken onverminderd waren blijven voortbestaan na hun laatste bezoek in augustus 2010. Overheden beweren bijgevolg dat Kameroen een rechtsstaat is, maar in de praktijk bevinden Kameroense staatsburgers zich in een bijzonder precarie positie.

Naar analogie met de arresten van het Europees Hof van de Rechten van de mens betreffende de doodstraf, moet aanvaard worden dat ook de uitzetting naar een land met grootschalige schendingen van de rechten van de mens op zich, een schending kan zijn van de mensenrechten van de betrokkene in kwestie.

Het EHRM oordeelde immers dat het Europees Verdrag van de Rechten van de mens zo geïnterpreteerd moet worden dat de uitzetting of uitlevering door een Lidstaat aan een andere staat in strijd komt met artikel 3, als verondersteld kan worden dat de persoon in kwestie -een reëel risico loopt te worden onderworpen aan behandeling die in artikel 3 wordt verboden. Hetzelfde geldt voor artikel 2 EVRM en artikel 1 Protocol 1: uitlevering of uitzetting is verboden onder die bepalingen als er een reëel risico bestaat dat de persoon in kwestie de doodstraf zal moeten ondergaan in de verzoekende staat. De verantwoordelijkheid van de Lidstaat onder artikel 1 EVRM betreft alle gedragingen en omissies van zijn organen, ongeacht of deze voortvloeien uit het nationale recht dan wel worden ingegeven door internationaalrechtelijke verplichtingen (EHRM 2 maart 2010, Al-Saadoon en Mufdhi tegen het Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker heeft door bovenstaande uiteenzetting duidelijk aangetoond dat zijn land van herkomst een land is, waarvan algemeen erkend is dat de mensenrechten van de burgers op grote schaal met de voeten worden getreden. Verzoeker heeft eveneens op overtuigende wijze uiteengezet dat er bijgevolg een reële kans is dat, indien verzoeker verwijderd zou worden van het grondgebied en gedwongen wordt terug te keren naar Kameroen, hij gemarteld, gedood of vervolgd zal worden en zijn meest elementaire rechten, nl. zijn mensenrechten, geschonden zullen worden.

Bewijzen dat men geboren is in een bepaald land, kan soms al een bijzonder moeilijke en omslachtige procedure zijn, bij gebreke aan de nodige administratie in bepaalde landen. Bewijzen opvragen van het feit dat men vervolgd werd in het land van herkomst is uiteraard al helemaal onbegonnen werk. Het is daarom logisch dat verzoeker kan volstaan met het leveren van begin van bewijs. Dit begin van bewijs, zit in casu in het aantonen van de reële kans op vervolging, en van de reële kans op schending van zijn mensenrechten bij uitlevering. Op deze manier is verzoeker dan ook ruimschoots tegemoetgekomen aan de verplichting van het leveren van begin van bewijs, en is het aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te motiveren waarom er geen reële kans is dat de rechten van verzoeker als dusdanig geschonden zullen worden, bij zijn uitwijzing.

Evenmin kan er betwisting zijn over de oprechte aard en de bijzonder ruime hechtheid van de gezinsband van verzoeker, noch over de duur van zijn verblijf in het Rijk. Deze zijn immers van zulke aard dat zij niet opwegen tegen de op heden quasi onbestaande familiebanden en cultureel-sociale banden met het land van herkomst.

Het is immers zo dat verzoeker al geruime tijd in België verblijft en ondertussen reeds een hechte relatie heeft en samenwoont met mevrouw M. D. S. geboren te SAO Vicente op 28/01/1962, gemachtigd tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk.

Uiteraard kan er in casu, en in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing zegt, geen twijfel over bestaan dat verzoeker beroep kan doen op het recht op de bescherming van het familieleven of gezinsleven, daar hij de facto een gezin vormt met zijn partner, mevrouw Monteiro De Sousa. Het betreft geenszins een 'gewone sociale relatie'.

De term 'gezin' is immers niet beperkt tot het wettelijk gesloten huwelijk. Zo stelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in de chorfi-zaak, dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen steeds valt onder het begrip 'gezinsleven', zelfs wanneer deze niet samenwonen. Ook andere de facto familieleden kunnen dus onder het begrip 'gezin' vallen: bvb. Grootouders en kleinkinderen, adoptant en adoptiekind, pleeggezin en ongehuwde samenwoners.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 25/09/1986, waarin het principe gesteld wordt dat op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 EVRM, dat het recht op gezinsleven beschermt, een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregel en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (NR.26.933,R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992).

In casu zou de gedwongen terugkeer van verzoeker naar Kameroen uiteraard een totale ontwrichting van zijn relatie met zijn partner betekenen. Niet alleen zou een terugkeer naar Kameroen een levensbedreigende situatie met zich meebrengen, daarnaast zou de onzekerheid van zulke terugkeer en de afwezigheid van verzoeker ook een ernstig nadeel voor zijn gezin betekenen.

In het arrest van 22/01/2004 besliste de Raad van State het volgende over artikel 8 EVRM: 'overwegende dat in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 EVRM, niet wordt gemotiveerd naar de uitzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte; dat een loutere verwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij de uitwijzing met dergelijke zware gevolgen op het gezinsleven rechtvaardigde; dat zoals de verzoekende partij uiteenzet "het belang van de Belgische Staat (...) bij een objectieve afweging niet in verhouding is tot het nadeel dat verzoekster ondervindt"; dat het middel ernstig is."

Eveneens oordeelde de Raad van State in zijn arrest van 13/07/1993 het volgende:

Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoekster enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tot afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet (R.V.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev.Dr.Etr., 1994, 27)

Ook blijkt uit het arrest van 1 april 1996 van de Raad van State de volgende redenering:

"Het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven dat in artikel 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de State worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met het artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwierpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contract tussen verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd, 1997, 29)

Het argument van verzoeker dat hij geen gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid en dat er verder geen elementen zijn die opwegen tegen het ernstig nadeel van diens verwijdering van het grondgebied, wordt van de hand gedaan in de bestreden beschikking met de loutere vermelding dat 'van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving'. Zulke motivering is uiteraard bijzonder gebrekkig en volkomen onaanvaardbaar, daar ze geenszins blijk geeft van enig (algemeen) belang van de Belgische staat dat

wel de verwijdering van het grondgebied zou kunnen verantwoorden, proportioneel aan de inbreuk op het gezinsleven van verzoeker.

Al de belangen van verzoeker, zoals zijn partner, zijn sociaal netwerk, zijn sterke positie op de arbeidsmarkt en werk (zoals eerder vermeld en blijkt uit de stukken werkt verzoeker immers als schoonmaker), bevinden zich bijgevolg in België.

Zoals hierboven uiteengezet werd niet gemotiveerd waarom de omstandigheden waarop verzoeker beroep doet niet buitengewoon zouden zijn. Evenmin wordt aangetoond waarom het terugsturen van verzoeker naar een land waar de mensenrechten geschonden worden, en waar verzoeker dient te vrezen voor vervolging en voor zijn leven, geen schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken. Tot slot worden ook geen nuttige argumenten gegeven tot staving van het feit dat de verwijdering van verzoeker van het grondgebied geen schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Men maakt er zich vanaf door de letterlijke bewoordingen van de wet over te nemen, zonder die op het concrete dossier toe te passen. De formele motiveringsplicht is hier dan ook duidelijk geschonden.”

3.2 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone

omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. "Buitengewone omstandigheden" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Verzoeker betoogt dat hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van de wijdverbreide praktijk van mensenrechtenschendingen. Verzoeker stelt dat de Kameroense Staatsburgers regelmatig worden onderworpen aan misbruiken zoals moorden, martelingen en onrechtmatige vervolgingen. Mensenrechtenverdedigers en hun gezinsleden worden belaagd en bedreigd. Ook zijn de omstandigheden in de gevangenissen onmenselijk. Het aangaan van relaties met partners van hetzelfde geslacht is strafbaar in Kameroen. Verzoeker meent aldus dat hij bij uitlevering zal worden vervolgd en dat er een reële kans bestaat op schending van zijn mensenrechten. Verzoeker besluit dat niet wordt gemotiveerd waarom de omstandigheden waarop hij beroep doet niet buitengewoon zouden zijn en in de beslissing niet wordt aangetoond waarom het hem terugsturen geen schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de door verzoeker aangehaalde elementen heeft beantwoordt. De overwegingen laten toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf door de gemachtigde als onontvankelijk werden beoordeeld.

Ook met betrekking tot artikel 3 van het EVRM motiveert verweerder in de bestreden beslissing waarom dit elementen niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, met name omdat verzoeker zijn uiteenzetting heeft beperkt tot enkel een bewering. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding dat hij vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om te oordelen dat de vrees voor vervolging geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, nu kan worden vastgesteld dat verzoeker de beweemde misbruiken, de vervolging van mensenrechtenverdedigers en mensen die een relatie aangaan met partners van hetzelfde geslacht, niet op zijn eigen situatie wordt betrokken. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf uitermate vaag blijft over de ingeroepen vrees voor vervolging en misbruiken in zijn land van herkomst. Verzoeker kan verweerder niet verwijten onvoldoende te hebben gemotiveerd daar waar verzoeker thans in het verzoekschrift en voor het eerst rapporten aanhaalt over de slechte situatie in Kameroen en hierop uitgebreid ingaat in het verzoekschrift. Evenwel ook in het verzoekschrift laat verzoeker na aan te tonen actief te zijn of te zijn geweest als mensenrechtenverdediger en/of een relatie te hebben aangegaan met een persoon van hetzelfde geslacht waardoor hij een reëel risico zou lopen op vervolging. Overigens betreft de tweede bestreden beslissing geen "uitlevering" maar een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder stelt in de nota terecht dat het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van artikel 3 van het EVRM tot een probleem zou kunnen leiden wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een reëel risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft op het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verzoekers uiteenzetting is ter zake vaag, hij heeft geen asielaanvraag ingediend en de algemene situatie waarop verzoeker zich beroept, is niet *in concreto* op zijn persoon toegepast, nu verzoeker vooral de situatie van gedetineerden en homoseksuelen in Kameroen toelicht. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

In de mate verzoeker van oordeel is dat de door hem aangehaalde argumenten onder de toepassing van de Conventie van Genève vallen, dient verzoeker erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en bijgevolg niet is genomen naar aanleiding van een asielaanvraag waarbij eventueel de Conventie van Genève wordt getoetst aan de asielmotieven.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat al zijn belangen, zoals zijn partner, zijn sociaal netwerk, zijn sterke positie op de arbeidsmarkt en werk zich bevinden in België. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing geen nuttige argumenten werden gegeven ter staving van het feit dat een verwijdering geen schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker de mogelijkheid wordt ontzegd om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Er wordt in deze beslissing namelijk enkel aangegeven dat verzoeker geen gegevens aanbracht die toelaten te besluiten dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om deze aanvraag in te dienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalde reguliere procedure. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker, die verweerder zou nopen tot een nadere belangenafweging.

De Raad moet ook duiden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft aangegeven dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die tot een verblijf op hun grondgebied wensen te worden gemachtigd om hiertoe een passende aanvraag in te dienen vanuit het buitenland en dat Staten geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun verblijfsaanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33.917/12, § 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, § 101). Verzoeker toont met zijn betoog tevens geenszins aan dat zijn banden met zijn gezinsleden of zijn andere banden die hij in het Rijk zou hebben opgebouwd ernstig in het gedrang komen door een tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd of toegelaten. Verscheidene moderne communicatiemiddelen bieden verzoeker trouwens de mogelijkheid om terwijl zijn verblijfsaanvraag wordt behandeld in permanent contact te staan met zijn partner, vrienden en kennissen in België. Bovendien moet worden aangegeven dat verzoekers uiteenzetting ook geen aanleiding geeft tot de conclusie dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker stelt weliswaar dat zijn partner legaal in het Rijk verblijft, maar toont hiermee niet aan dat een verder gezinsleven alleen in België mogelijk is. Opgemerkt wordt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in voorliggende zaak op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat verweerder vereist dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de aangehaalde elementen van zijn duurzame relatie, zijn sociaal netwerk en dat hij sterk staat op de arbeidsmarkt, gemotiveerd dat de bestreden

beslissing enkel de verplichting inhoudt om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, hetgeen slechts een tijdelijke scheiding impliceert en bijgevolg geen breuk van de familiale en sociale relaties. Dit motief wordt niet betwist door verzoeker. Het feit dat verzoeker sterk staat op de arbeidsmarkt wordt door verweerder beoordeeld als een element dat betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker toont niet aan dat het motief kennelijk onredelijk is. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker werpt thans in het verzoekschrift voor het eerst op dat hij werk heeft. Dit element is niet ter kennis gebracht aan verweerder waardoor hem ook niet kan verweten dat hij er geen rekening mee heeft gehouden.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en hierdoor artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing overduidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoeker ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met zijn concrete situatie.

Een schending van de formele motiveringsplicht en artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN